

I

МИРОВАТА ЛЮБОВ

II

КОЗМИЧНАТА ОБИЧ

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ
1947

BOARD OF A ...

... ..

... ..

... ..

... ..

Мировата любов

Предмет на моята беседа ще бъде мировата любов. Аз употребявам тази дума в малко по-обширен смисъл, отколкото обикновено се разбира. Може да запитате: Какво общо има с нас мировата любов? Отговарям: — Същността на живота — това е мировата любов. Любовта е, която носи условия за живота, тя е главният стимул на земята, т. е. идеал, към който всички се стремим. А самият живот пък, за да се изрази в пълнота, подразбира свобода на действия. Той се развива в четири посоки: в обществена, политическа, културна и духовна. Това са области на една и съща реалност. Под думата любов аз не разбирам онази обикновена любов, която изгасва като въглен във водата; то не е любов. Истинската любов е въглен, който никога не изгасва. И който разбира смисъла на този жив въглен, той е разбрал смисъла на земния живот. Затова, именно, и древните мъдрци, и старите алхимици са се стремили да изучат и са схванали същината на този жив въглен. Ония, които не са запознати със свойствата му, казват, че любовта изгаряла човека. Да, има предмети, които изгарят, но има пък и такива, които не изгарят, както има метали, които се окисляват и други, които не се окисляват, т. е. горят, без да изгарят, и затова ги наричат „благородни метали.“

Вие може да ми зададете друг въпрос: — Какво ни интересува нас някакъв си идеал, когато се намираме в такива лоши условия на живот? Но аз пък ще ви попитам: Можете ли да докажете, че

действително условията на живота са лоши? То е само предположение. В живота има толкова лошавини, колкото и добрини, толкова падания, колкото и ставания, толкова загуби, колкото и печалби. Едните и другите условия, в края на краищата, се уравновесяват. Туй, което наричаме лоши условия в живота, то е наше субективно схващане — човешко умуване. Хората казват, че човечеството днес боледува, но аз възразявам: Болестите са анахронизъм, нещо преходно, което зависи от самия човек, защото той има толкова възможност да бъде здрав, колкото и болен. Болестите не са нищо друго, освен упътване за изправление; защото човек започва да се развива само тогава, когато се противодействува на неговата воля. Туй може да се провери винаги в живота. Всички велики хора са страдали, и страданията, именно, са били стимул за тяхното повдигане. Ония, обаче, които не са имали никакви спънки, а, напротив, са имали удобства, са останали назад.

Съвременните хора искат да бъдат богати, но трябва да направят избор, защото има два вида богатство: богатство, с което може да ги спуснат в дъното на морето, и богатство, което ги въздига. Ако се намерите на някой океански параход като Титаник и носите раница с 40 кгр. злато, а до вас стои друг, който няма такава тежест, кой от двамата има възможност да се спаси, когато параходът почне да потъва — вие ли, който носите раницата със злато, или онзи, който е без такава? Сами си отговорете. Думата „злато“ аз разбирам в много по-обширен смисъл, отколкото обикновено хората му дават. За мен златото е емблема на знание — да разбираш ония закони, чрез които може да работиш в света, да владееш природните сили, да ги направляваш така, че да бъдат полезни на тебе и на другите. Ще рече, знанията, които имаш, да не се окисляват, да не изгарят, а да се запазят и използват за добро.

Ще ви представя един окултен разказ. Някога в едно царство всички граждани и гражданки живеели щастливо, живеели братски и били щастливи, понеже техният цар не бил женен. Гражданите се заинтересували: Как тъй, нашият цар да стои сам — да му намерим някоя красива мома, да го оженим, за да имаме наследник в бъдеще, защото другояче нашата държава ще пропадне. Избрали най-красивата мома и венчали младия цар за нея. Тя родила две дъщери, едната толкова красива, че привличала всички с хубостта си, а другата толкова грозна, че всички я отбягвали. Но нещастieto било там, че когото от поданиците поглеждала красивата дъщеря, заболявали го очите, когото пипвала осакатявал, когото срещала из пътя, при разходка, здрав не се връщал дома, и така осакатели всички поданици. Като излизала, обаче, грозната сестра, когото погледвала оздравявал, и на когото полагала ръка, излекувал се. Вие ще речете, че това е само разказ, че не е действителност. Не е разказ, а самата действителност — това е сегашният живот. Вашият син — целомъдрен, честен, погледне някоя красива мома, веднага неговият характер се изменя — умът му потъмнява, сърцето му се извращава, защото красотата стимулира само външната проява на човешкия живот, т. е. чисто физическата му страна. Искате да да бъдете красиви, да бъдете богати, да бъдете силни и т. н., но аз ви питам: кой красив, кой богат, кой силен човек досега не е умрял?

Някои ще възразят: С вашите идеи хората гладни ще умрат. Ами вие с вашите няма ли да умрете? Бих желал да видя някой, който не умира в едно или друго направление. Не само умират, но някои и погиват. Друг иска да стане добър, за да не страда. Не, колкото си по-добър, толкова повече ще страдаш. — В какво се състои, тогава, разрешението на въпроса? — ще попита друг. — Само в това,

че добрият знае защо живее, знае защо страда и умира, а лошият не знае това. Това е разликата. Не мислете, че смъртта е нещо естествено, в реда на самата природа. Било е време, когато човек е бил безсмъртен. И ние можем да не умираме. Но знаете ли в какъв смисъл употребявам думата „да не умираме“? В смисъл да не грешим. Човек, който греша всякога умира. Умираме, защото нашите деди, прадеди са грешили, и ние постоянно грешим, защото носим резултатите на своите минали прегрешения, което източните народи наричат карма или закон на причините и последствията. Тия причини засягат не само отделния човек, но и обществото, и цялото човечество в неговата съвкупност. Като ви говоря това, аз имам пред вид една велика истина, която може да проверите всички. Не говоря за теория, а за опит. Учението, което проповядвам, мога да го подложа на жив опит.

Днес хората се запитват: Ти вярваш ли или не вярваш? В света всички хора вярват. Не съм срещнал човек да не вярва; само че има разлика във вярванията. В онова царство, за което ви говорих, че хората са страдали от красивата царска дъщеря, явил се един велик мъдрец, който носел една ябълчна семка и им казал: Аз ви нося лек против вашите нещастия. От тази семка израства дърво 10 метра високо, дава сочни плодове, които тежат по половин килограм, и всеки, който яде от тях, няма да бъде заразен от погледа на царската дъщеря. Това е дървото на живота. Хората не посели семката и не дочакали плод, но взели семката и един на друг я предавали и казвали: Чувате ли, тази семка, ако се посади, израства такова и такова голямо дърво и дава сладки плодове по половин килограм, които лекуват болни. Всички почнали да говорят за семката и все вярвали в целебните свойства на нейните плодове. Най-последно изгубили семката и почнали да каз-

ват, че това, което се говори за нея, е неверно и глупаво. Може ли да съществува толкова голямо дърво и да дава такива плодове? — Лъжа е. И престанали да вярват. Когато някой от сегашните хора каже, че не вярва, казвам: Приятелю, изгубил си семката. Ти можеш да бъдеш учен, сериозен човек, но нямаш ли в себе си тая семка — любовта, ще бъдеш подложен на хиляди страдания. Няма да се спирам да обяснявам, какво нещо е религия. Това вие сами ще си го разрешите, защото сега ви говоря за любовта. Питам: Имаме ли ние тая семка? Кой от великите учени в миналия и сегашния век е донесъл тази семка? Някои ще отговорят: Христос я донесъл. Къде е, я да я видим? Исус Христос страдал, възкръснал, но я да видим плода на това страдание и възкресение. Изгубена е семката!

Ще продължа разказа. Този, същият мъдрец, се явил втори път в онова царство и казал: Понеже първия път вие изгубихте семката, сега няма да ви я дам, да я предавате от ръка на ръка, но като намеря най-достойния гражданин, ще му река: Приятелю, ти имаш хубава градина, аз ще посадя семката, а ти ще я поливаш и наглеждаш, и след 5—10 години ще имаш плодове, цяр за всички. Вие трябва да посадите тази семка и да се ползвате от нейните плодове. А първият плод на тази семка е любовта, която трябва да цари между всички хора, безразлично от какво верую и от каква народност са. Те трябва да се издигнат по-високо от дома, обществото и народа си. Любовта трябва да обхване цялото човечество, понеже всички сме негови членове. То съставлява общ организъм, и когато бъде добре нему, ще бъде и на народа, и на обществото, и на дома, и на отделния индивид, и обратното. Не искам да засягам никак вашите възгледи. Моето намерение не е това. Говоря принципиално. И затова не искам да се бъркам в недъзите: обществени, политически, кул-

турни и духовни. То не е моята задача и то не разрешава въпроса. Когато влезе в един дом, в който хората страдат от глад, не трябва да им проповядвам, че Господ ще помисли за тях, и да ги оставя с тази мисъл. Няма да им кажа: Вярвайте в Бога, имайте упование в Него. Аз поддържам следния принцип: Да нося на гърба си винаги пълна торба с хляб, та като отида в някой дом, където хората са гладни, и видя, че се карат, да им кажа: Сложете трапезата и елате да ядем. Тогава ще се възстанови мир и спокойствие в дома. Съвременните хора имат превратно схващане за живота. Те казват: Да оправим обществото, света. Идеални работи, но как да възпитате обществото, своите синове и дъщери, политическите мъже, учителите, свещениците, проповедниците? Аз съветвам всинца ви, да идете и проучите живота на пчелите — те ще ви научат, как трябва да възпитавате. Когато искат да си създадат царица, те приготвят за нея особена храна, за работниците пчели друга храна, за търтеите друга. Пчелите умеят да уредят своя живот много по-добре от хората, които само мъдруват. Това не е упрек, но указание, че ние трябва да проучим по-нашироко природата, която стои пред нас, и в която са вложени всички закони и образци за преуспяване. В мировата любов ние ще добием повишение на нашето съзнание. Да чувствуваш вибрациите или да слушаш гласа на всички страдащи хора и да им помагаш, то значи да помагаш на себе си, на народа си и на човечеството едновременно. Онзи, у когото се е пробудило и действа това чувство, който се е освободил от всички материални пречки, може да се проектира навсякъде в пространството и да помага на всекиго. Ще кажете: Как е възможно да помогнеш някому, без да го пипнеш? На този въпрос аз задавам друг: Слънцето, което е далеч от нас 93 милиона мили, пипа ли ни със своите ръце? — Не. Само като погледне

от толкова далечно разстояние, всичко затрептява в природата, започва да расте и да дава плод. Някои казват: Да вдигнем ръка и да благословим. Хубаво, но като вдигнете ръка, трябва да дадете нещо така, както слънцето всеки ден вдига ръце над нас и изпуска енергия, сила върху болни и здрави същества. Ще рече някой: Какво ще се занимаваме със слънцето. Не ви казвам да се занимавате с него, но да го използвате. Ако някой е неразположен духом да се попече на слънце; ако е изгубил своята енергия, да се изложи на него; ако е разочарован в своя идеал, ако не му стига умът, как да работи, нека излезе на слънце да го понагрее. Някой ще възрази: Господ е, Който ще помогне. Като говорите за Господа, аз ви питам: Какъв е вашият Господ? Господ е вътре в нас. Когато Го почувствуваме, когато заговори в нас, ние обикваме всички хора еднакво и сме готови да се пожертвуваме за тях. Христос, като е казал „няма по-голяма любов от тази, да положи някой душата си за приятеля си“, иска да каже: да даде необходимите условия на своя приятел да живее. Нашата любов към ближния да не бъде такава, че да го считаме като грешник и да го спасяваме, но да го считаме като брат, приятел и да му дадем всички условия да живее и да се развива. Не мислете, че вие ще начертаете нов път на живота. Не, пътят на живота на всеки едного е начертан и е строго математически определен. На всекиго е определено, какво ще стане от него, как ще живее, и как ще се развие животът му. Това е законът на постоянните причини и последствия.

В Божествения закон на любовта няма дисхармония. Когато разберем любовта като една такава сила, тя ще се всели в нас. Тогава ще бъдем силни да изправим всички обществени недъзи, не по механически начин, но чрез любовта. Когато обществото насочи любовта си към когото и да било, ще измени

ума му и ще даде направление на живота му. Ето защо, когато казваме, че Бог е всемоушен, подразбираме, съвкупността на цялото Битие, на всички същества, на които мисълта е насочена към нас като творческа сила. Всичко, което у нас е лошо, то не е Божествено, то е наше. Ние сме създали съвременния лош живот и строй. Ако ме попитате, защо Бог е създал така света, ще ви отговоря: Зная, че светът е създаден другояче, а така, както го виждам, намирам, че е развален от хората.

Всички тук, които ме слушате, имате разни възгледи за живота. Аз оправдавам тия възгледи, защото такава е схващането ви за живота. Не само вие имате свои възгледи, такива имат и млекопитаещите, птиците, мравките, растенията — всички живеят според своето разбиране. Но това още не е самият смисъл на живота; той е по-богат, по-обширен. В човешката душа се крият способности и сили, които могат да се пробудят при особени условия. Всеки от вас може да направи малък опит. В какво седи този опит? В следното: Най-първо мислете, че във вас са вложени всички условия да станете истински човеци. Ако не можете да използвате тези условия, това не показва, че във вас няма тези възможности, то показва, че не сте намерили и приложили методите. И съвременните учени хора, и философите от хиляди години се стремят да намерят тъкмо тези методи, за да се повдигне човечеството.

Ние нямаме и религия, която да внася безсмъртие у човека. Аз казвам, че действително православна религия още не съществува в света. Като казвам това, някои може да ме попитат, към коя религия принадлежа. Отговарям: Към никоя съвременна кула, без съдържание, религия. Аз ще ви кажа, към коя принадлежа, и ще ви определя, какво нещо е религия — най-кратко определение. Религията е връзка между любовта и мъдростта. По-добро определение на

религията от това няма. Онзи, който е намерил тази връзка — любовта да действа в душата му и мъдростта в ума му — той има религия, той разбира закона и самото безсмъртие. Тази религия ни прави подобни на Бога. Как може да бъде човек подобен на Бога? — Да не умира, защото Бог е безсмъртен. И Христос казва: „Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен“. А не може да бъде човек безсмъртен, ако не е съвършен. Ще попита някой: Ами защо светиите умряха? — Защото понесоха греховете на хората. Когато се освободим от греховете, ние не ще умираме, а ще дойдем в онова положение, което е същината на туй учение — да живеем в любов и мъдрост. Човек, който няма тази любов, не може да бъде религиозен и безсмъртен. Според туй определение, схващайте ме добре, да не умираш значи да си господар на всички положения в живота: да ти е еднакво радостно и когато страдаш, и когато се радваш; да ти е еднакво, когато губиш и когато печелиш. Кого ние похваляваме днес в живота, нали всички ония герои, които са страдали и умрели? На кого издигаме паметници и полагаме венци, на крадците ли, които са грабили чуждото, на богатите ли, които са натрупали милиони, на философите ли, които са се отличавали със знания? — Не, а на ония, които са страдали и се самопожертвували за човечеството — на тях последното отдава почит и дан.

Съвременните хора често обичат да се надхитруват със софизми по отношение съществуването на Бога и питат: Има ли Господ? Аз философски не разрешавам въпроса, а казвам просто, че Господ съществува, тъй както слънцето грее. Представете си, че сте будни все нощно време, а денем, когато слънцето грее, спите; че вас ви събуждат винаги, когато слънцето залязва, вие изучавате света все нощно време и след 20 години казвате: Няма слънце. Аз възразявам: Изменете начина на живота си,

спете ношно време и бъдете будни денем, когато слънцето грее, и ще го видите. Същото е и с богатшите, които са потънали в тежестите си. Не ги осъждам, но посочвам тяхното нещастие. Те се намират в дъното на океана, и затова слънчевите лъчи не могат да проникнат до тях. Как могат да се спасят? — Като оставят златото в дъното на океана. — Но има ли горе живот? — Много по-прекрасен. Тези милиони могат да бъдат мислите ви: да спечелите богатства или да заемете високо положение, или да завладеете света. Освободете се от тези мисли. Я кажете, кой министър оправи България, кой оправи Англия, къде е Стара Гърция, къде е Рим, със своята слава? Не оспорвам, че човек трябва да има стремежи, но казвам, че ние вървим в крива посока, криво разбираме живота и че на това криво разбиране вече трябва да поставим кръст.

Двама гръцки скулптори искали да покажат своето изкуство, кой по-добре го разбира. Единият от тях изваял грозд, толкова естествен, че привлякъл и самите птици, а другият изработил богиня толкова красива и метнал отгоре ѝ вуал толкова деликатно, че другият му рекъл: Я вдигни вуала, да я видя по-хубаво. Този пример показва, че оня, който изваял богинята, е бил по-изкусен. Но питам ви: И тези двама художници не умряха ли? — Умряха. Вие може да разбирате много добре всеки закон, може да сте философ, държавник и т. н., то е само изкуството на двамата художници, сянка на нещата, не е същността на живота. Същността на живота е да влезем в хармония с него. А ние още не сме влезли в тази хармония. Аз оспорвам на съвременните хора, че те живеят истински живот. Те не живеят такъв, а страдат и се мъчат.

Според мене, има мъчение, труд и работа. Ние сме още в мъчението, а животът започва с работата. А работата е съзнателният живот — да разбираш,

как да си господар на себе си, на ума и на сърцето си, и никой да не може да те подкупи. Да имаш онази велика любов, що въодушевява, и не само да те въодушевява, но и да бъде постоянен стимул, както са топлината и светлината за растителния живот. Съвременните хора аз ги уподобявам, ще ме извините за сравнението, на следното: един учен, умопобъркан човек, бил поставен в една голяма зала на лудницата, в която прекарвали времето си около 50 умопобъркани. Той се занимавал със събиране на сламки и от тях правел купчинки, които през деня пренасял от един ъгъл на друг, и на другия ден пак повтарял същото. Хората приличат на този човек и питат защо са нещастни. Защото трупат сламки. Трябва да дойде онзи благодатен вятър, който да помете всички сламки, а с тях — и нещастията. Ние трябва да постъпваме спрямо своите ближни, като онзи светец, който отивал да се разговаря с Бога и като минавал покрай един богат човек, последният му казал: — Кажи на Господа, че ми дотегна това богатство, да го отнеме, за да живея като хората. — Много добре, казал мъдрецът, ще кажа на Бога. Повървял по-нататък и видял един бедняк, който пък му казал: — Кажи на Бога, че ми дотегна този живот, стига съм ходил гол и бос, да ми даде дрехи, изобщо да измени условията на живота ми. — И твоята молба ще представя, рекъл мъдрецът. Отива при Господа и му разправя за двамата. Господ му рекъл: — Кажи на богатия да стане недоволен и да започне да роптае против мене, и аз ще му отнема всичкото богатство, а на онзи бедняк кажи да бъде доволен от живота, и всичко ще му се даде. Връща се мъдрецът и казва на богатия, какво му поръчал Господ, но богатият възразил: — Как мога да направя това? — Тогава богатството ти ще остане. Минава край бедняка и му казва поръчаното от Господа, но и той му възразил: — Как

мога да бъда доволен при такива лоши условия? Тогава мъдрецът му казал: — Ще ходиш гол и гол ще бъдеш погребан.

Вие казвате, че починалите били при Бога, а отивате на гробищата да им четете молитви и да ги поливате. Могат ли те да бъдат едновременно и на гробищата и при Бога? Онзи, който е горе, трябва да каже на онези, които са долу: Вие мислите, че сте мъртви, почнете да благодарите и ще възкръснете. Това, което ви казвам, не го вземайте за упрек, че имам намерение да укорявам когото и да е за неговите вярвания; излагам само ония лъжливи схващания за живота, които са вмъкнати в нас, и които ни тикат в крив път, да сме в дисхармония със самия живот. Ние искаме да живеем, а при това се готвим за смърт. Онзи, който е намерил закона на мировата любов, на туй козмическо съзнание, той вече не умира. Може да му забиете гвоздеи на ръцете и на краката, може да го разпънете на кръст, може да го положите в гроба, той е в състояние да оживее пак. Онзи, който не е научил този велик закон на любовта, неговият камък никога не ще бъде отвален от гроба.

Днес хората все това говорят: Ние сме грешници, грешници. Не искам вече да чувам такова нещо! Туй, което аз зная, е, че хората по естество, в душата си са добри, а поради заблуждения и воля са лоши. Те търсят щастие и мислят, че по този път, по който вървят, ще го намерят. Няма да го намерят, защото и техните бащи и деди са го търсили все по същия път и не са го намерили. Христос е казал: „Онези, които чуят гласа на Сина человеческого, ще оживеят“. А що значи Сина человеческого? — Синът на мъдростта и любовта. Онзи, който е съединил мъдростта с любовта, той е оживял. И вие, когато чуете този глас, ще оживеете, ще възкръснете. Туй, именно, е учил Христос. Ако посадите

семката, за която ви говорих, а не само да я приемате и предавате на хората от ръка на ръка, ако я посадите в сърцата си, ще дойде оживяването и възкресението, което толкова очаквате. Тогава животът ще влезе в своя естествен, Божествен път. На всички майки, които ме слушате, мога да дам правило, как да имате синове и дъщери, каквито вие искате. Онези девизи и момци, които ме слушате, мога да ви кажа смисълът на вашия живот, в какво седи. Вие ще се ожените — женитбата е благословено дело — но има три вида женитби: едната наричаме търговско съдружие, другата женитба на господар със слугиня, т. е. мъжът господар, а жената слугиня, и обратното, и третата е съчетание, когато мъжът и жената живеят в любов и мъдрост, когато живеят един за друг, когато жената не само няма да каже на своя възлюбен горчива дума, но даже няма да отправи гневен поглед към него, и при най-големи негови погрешки ще излива любов към своя другар. Само при такава женитба в света могат да се родят добри деца, мъдреци, светии — служители на цялото човечество. Ако майката, която е заченала своето дете, е въодушевена от велики идеи за човечеството, още в бременно състояние ще предаде на детето си всички качества. Тя е като Бог на детето и може да направи от тази кал там, каквото иска, защото, излезе ли веднаж от утробата на майката, детето става вече независимо в мислите и чувствата. Ако майката вложи всички свои качества на любов и мъдрост в детето си при деветмесечното бременно състояние, детето ще има към своята майка през целия си живот хубаво разположение и всякога ще бъде готово да се жертвува за нея. Когато някой син каже на майка си: Защо си ме родила, аз разбирам, естествено, че майката, когато го е носила, е мислила противни неща, или пък баща му е бил в такова състояние. Синовете и дъщерите носят мислите на своите роди-

тели. Това е заключението, до което и съвременната наука е дошла. В такава обща беседа, естествено, аз не мога да се спирам по-надълго на въпроса и подробно да развия тези принципи. Трябват училища, в които младежите да се възпитават върху тия велики закони, как могат да станат добри майки и бащи, а също и строители на бъдещото общество. Има една книга, написана, мисля, от някой българин, с много хубаво заглавие „Строителите на България“; обаче, да знаеш, как да строиш, то е велико, свето дело.

Може би се съмнявате в това, което ви казвам. Няма защо да се съмнявате. Вие грешите, като се съмнявате. Изхвърлете съмненията от душата си, защото моето съмнение във вас е съмнение в самия мене, и вашите съмнения в мене са съмнения в самите вас. Аз не се съмнявам във вас; имам всичката вяра, че от вас в бъдеще могат да станат добри хора. Някои от вас сега се намират още в ранно състояние; някои още не сте на нивата, но след хиляди години, когато ви срещна, ще има голяма разлика в сравнение със сегашното ви положение. Ще кажете: Може ли да се срещнем след толкова години?—Разбира се, че ще се срещнем, и ще се разбираме много по-добре, отколкото днес. Сега вие гледате критически и си казвате: Този човек, като се е явил тук да ни говори, има нещо — може да ни омотае; опасна е тази работа — да бъдем на щрек! Имате право. И аз да бях на ваше място, така щях да мисля. Сега, като пътувах от София за насам, седях до едного. Гледам, че си попипва кесията в джоба и в същото време погледва мене и другите и вероятно се питаше, дали не сме от ония хора, които вземат, а не дават, дали той ще влезе в нашия джоб или ние в неговия. Не съм аз от онези, които бъркат в джобовете. Аз мога да ви оставя вие да бръкнете в моя джоб, да вземете, каквото можете. Само

когато почнем така да мислим, светът ще се оправи. В света трябва да има изобилие — изобилие в мозъците, изобилие в сърцата — даром да си отваряме сърцата един на друг. Аз не разглеждам съвременното общество така, както вие; то и така ще си умре, нему никой не може да помогне при тия мисли. Може, но как? — Ако се изменят условията. Ще ви приведа за това един пример. Когато върлуваше испанската болест и задигна шест милиона души из целия свят, попитаха ме, как да се лекуват. Казах им, че не съм лекар, но според законите, които зная, да пият вряла вода и да ядат топли картофи, и след седмица или десет дни кризата ще мине. Сега някои ще кажат: Мислиш, толкова ли сме глупави — де сме яли картофи и пили вода! Не че сте глупави, но ви казвам един метод на лекуване. Направете опит. Нека кажат всички ония, които са опитали, какви бяха последствията. А лекарите какво правеха? Туряха инжекции и повечето болни заминаха за онзи свят — за 17 дена се поминаха 1700 души в София. И обяснявах: А, имаше криза, усложнение и т. н. Казвам: Тия хора трябваше да пият вряла вода и да ядат топли картофи. Пиенето вряла вода също е инжекция, но отвътре, а не отвън; работата е да се знае, къде да се постави. И сега, ако питате, как ще се излекува България, казвам ви: Вряла вода да пие и топли картофи да яде. Като казвам вряла вода, трябва да знаете, откъде да черпите водата — оттам, дето я пие оселът, защото той избира где има хубава вода. Ако употребявате врялата вода, тя ще внесе у вас онези елементи, че 90% от съвременните кризи, които разяждат обществото, ще изчезнат. А врялата вода и топлиите картофи — това е живот в любов и мъдрост.

И тъй, мировата любов ще ни тури във връзка с живота, да разбираме смисъла на всичко — на всяко цвете, дърво, извор, планина, дом, човек. Тя

ще ни разкрие великата тайна на живота, да разберем отношенията си един към друг. Когато тя влезе в нас, ще ни направи мощни, герои, да побеждаваме. И не един опит, но ще направите най-малко 99 и стотният ще сполучи, той няма да направи изключение. Значи, ще трябва да постоите. Всичко туй е вярно и в живота. Боледува ли човек, има ли известни нещастия — определено е математически, колко време ще продължават, понеже всички болести се дължат на известни живи същества, на микроби, чийто живот не е в съгласие с онзи на болния. Болестите ще съществуват, докогато допускаме тези микроби да съществуват у нас и да оставят там своите излишъци. Ако някой би ме попитал: — До кога ще има убийства в света? — Ще му отговоря: — Докато има убийци. — До кога ще има кражби? — Докато има крадци. Но крадците не са се родили, тях ги е създадо лъжливото схващане на живота. Убийците — това са чада на една стара култура. То са лошите идеи, които, като влезат в човека може да го убият. Съвременната наука показва, че човек може да се хипнотизира, може да му се внушат мисли да извърши престъпления. Знаете, че са правени много опити с младежи, които не са поставени при благоприятни условия, и се е установило, че техният морал не може да издържи изпита. А мировата любов създава онези благоприятни условия, които премахват всички отрови в обществото.

Всяко неразположение, всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство, всяко лошо действие се дължи на вибрациите на известни материи, които съществуват у нас, и които се проявяват в нашия живот. Следователно, човек, за да бъде добър, за да проявява добри желаниа и добри мисли, трябва да събира чиста, ефирна материя и да организира своите сили. Грубата материя е като основа за зараждането на престъпления. И дето е казано: „Ония, които чуят

гласа на Сина Человеческаго, ще оживеят“, значи, ония, които разберат закона на мъдростта и на любовта, няма да бъдат подложени на лоши условия. Ако живеете в някоя изба, дето не прониква слънце, естествено, там ще има условия да ви хване ревматизъм или охтика, ипохондрия и други болести. Излезте на слънце, защото благоприятните условия са над повърхността на земята. Освободете се от чрезмерна влага и тогава ще внесете нови условия в живота си. Що е влагата у човека? — Чрезмерните желания създават влага. А чрезмерните пък крайни мисли произвеждат сухота. Ще рече, и влагата и сухотата в своите крайни прояви имат лош резултат за живота.

Сега, в тази мирова любов, дето съзнанието се е повдигнало, се намират опорни точки за развитието на човека. Ще ви дам един пример: Имате ръка, която често вдигате, и свивате пръстите ѝ. Защо едни пръсти са по-големи, а други по-малки, и защо палецът е отдалечен? Когато ръката рече да действа, всички тия пръсти се събират, и палецът идва отгоре да им помогне; човек хваща рало или каквото и да е друго оръдие и работи. Ако в едно общество, което е създадено, да речем, като ръка, едни могат да бъдат търговци — малките пръсти, това са търговците, ние ги наричаме базиргяни, съвременни практични хора, безименните пръсти — това са хора на културата, на науката, средните — на правосъдието и политиката, показалците — на религията и на личния живот, палецът — на Божествения свят, разумното у човека — всички тия пръсти трябва да се съединят и да действуват. Докогато обществото — политиците, културните и духовните хора са разединени, не могат да произведат онзи ефект, който произвежда ръката, когато събере всичките си пръсти на работа. За да съедини човек своята ръка, трябва воля. А когато вложи воля, внесе своите ми-

сли в областите, които току-що споменах, и каже: —Елате на помощ.—Всички ще се съберат като пръстите на човешката ръка и ще извършат чудеса. Следователно, велика философия е вложена в ръката. Всеки ден, когато погледнете вашите пръсти, помислете за вашите отношения, за отношенията на любовта към мъдростта. Палецът представя Божественния принцип, който трябва да се употреби за благо на всички хора, на цялото човечество; показалецът — за религията и личния живот; средният пръст влага правото и политиката в полза на човечеството, разбира лошавините на живота и създава законите; безименният влага културата; кутрето — материалните облаги. Палецът е готов да се самопожертвува и казва на другите пръсти:—Ако се съедините вие четирима, ще ви подкрепя и аз, и работата ще бъде свършена.

Някои оратори, когато говорят, вдигат и махат ръце, па и аз вдигам и махам ръка към вас. Защо? — С това казвам на всинца ви, да намерите отношенията на любовта към мъдростта, да познаете вашите права и задължения към вашите близки, да намерите и приложите великите принципи на тази Божествена наука, за благо на обществото, за повдигане на младежта. И така да подобрите икономическите си условия: да има масло, зарзават, жито, плодове, всичко в изобилие. Ето това означават пръстите на ръката. Ако всички хора знаеха, как да свиват пръстите на ръката си, щяха да бъдат в друго положение. Но българинът вдига ръката си в юмрук, ей така, и казва: Мога да ти пукна главата, както англичаните и американците се боксират по носовете. На такъв, който свива юмрук против мене, аз казвам: С тебе мога да върша работа, защото с тебе ще се разберем, ела при мене. Аз бих желал да имам работа с онзи, който има свити юмруци. Детето, когато се ражда, е със свити юмруци, което

показва: Аз ще порасна и ще завладея света. А когато човек умира, разперва ръце, като да казва: Умирам, не можах нищо да направя. Господи, прости! Но Господ, знаете ли, какво отговаря на такъв? Не си знаел, как да свиваш пръстите си. Защо и вие страдате? — Защото не знаете, как да свивате пръстите си. — Ама, защо е това нещастие в нашия дом? Защо страда България? Контрибуция ще има ли? — Ако си държите ръката отворена, ще има контрибуция, но ако си я затворите, няма да има контрибуция. — Ама, какво ще бъде нашето положение в бъдеще? — Ако знаете да си свивате ръката, ще бъдете свободен, велик народ; но ако не знаете, ще бъдете роби, както досега. Може да кажете, че сте свободни, но не сте свободни. Докогато не се разбирате, докогато си отмъщавате, докогато не се обичате и не сте готови да се жертвувате един за друг, не сте свободни нито като индивиди, нито като общество, нито като народ, нито като човечество.

Днес аз искам да оставя във вашите умове тази мисъл: Всички българи да почнат най-напред да си свиват пръстите на дясната ръка правилно, и като свиват пръстите, да знаят, какво означава това; да концентрират ума си в своята ръка и да казват: Всичко, каквото може да се включи в тези пръсти, ще го направя. Искам да оставя във вашите умове тази мисъл: Всички българи да започнат да свиват ръцете си — първо дясната ръка, която е на мъдростта, а после и лявата, която е на любовта. Направете една година опит. Проектирайте това в мислите, волята и действията си и ще видите резултата. Ще кажете: Ние не сме толкова глупави. — Много глупави работи сте правили. Нима онзи, който седи в бирарията пред чаша бира, нима онзи, който дигне цигара и запуши, много умни работи върши? Онзи, който чете вестници, новините на които едва 10% са верни, нима върши умни работи? А това, което ви

казвам за ръката, 99% е вярно. Вие и като четете вестници, и като пиете бира, пак свивате пръстите си, но, като ги свивате, кажете: Няма да пия, няма да пуша, няма да се гневя, да си отмъщавам на своя неприятел. Свийте си ръката и му кажете: Благо ще ти говоря. Не е ли това велика философия? Аз ви уча на един велик закон в живота, как да свивате ръка, за да отива всичко на добро. Вложете тази велика мисъл, най-малко, опитайте я. Не мислете, че искам да ви излъжа. Направете един малък опит и след година, когато се срещнем отново, ще ми разправите за вашия опит. И той е най-лесният опит. Може да ви дам и други опити, но те ще ви костват много. Не искам само да свивате ръката си, но, като я свиете, да мислите. Отчаяни сте, искате да се самоубиете, или искате да убиете някого, свийте пръстите и кажете: Не! Малодушни сте — ще направите същото. Всичката тайна се крие във вашата ръка. Да имате ръце, то значи, да имате най-голямото благо на физическия свят. Какво не излиза из под човешката ръка! Какви хубави звуци излизат из под ръката на цигуларя, когато хване лъка, и от онзи пианист, виртуоз, когато засвири на пиано! Ако разбирате този закон, да свивате, както трябва пръстите си и през всеки пръст да пращате съответстващи струи мисли; ако вложите всичката си сила в тях, те ще имат такова действие, каквото не може да си представите. Ние пишем с три пръста, но, ако вложим в тях всичката сила на нашите мисли, тогава изпод перото ни ще излезе съвсем друго. Това са велики тайни, които са знаели хората преди грехопадането, и които сега са забравени.

Ще трябва не само да свивате, но и да разтваряте ръце. Разтварянето на ръцете нагоре към пространството, какво подразбира? Възприемане на енергия. Като възприемете тази сила, веднага свийте пръстите си и проектирайте тази сила в мислите и же-

ланията си — така ще дадете силен потик на живота си. Кажете: От великия склад на природата, дето се крие такава мъдрост и любов, искам моите ръце да бъдат поляризирани, да възприема мъдростта и любовта, да възприема доброто, съединителната връзка, която служи между всички хора на земята. И прегръщането това означава — да дадеш нещо от себе си, от своята любов и своята мъдрост. Когато прегърнеш някого братски и проектираш своята любов и своите добри мисли, ще внесеш живот в него. Момък, когато прегърне така своята възлюбена, ще ѝ даде въодушевление, живот. Онзи пък, който прегръща като октопода, и се усеща духом убит, у него нищо няма и нищо не може да даде. Нашите прегръдки, нашите отворени и свити ръце не са току-така — те имат свой смисъл, който Бог първоначално е вложил в тях, и който съществува и в природата.

Ако имам случай да говоря върху този предмет пак, ще продължа беседата си. Сега ще ви оставя с тази мисъл: Вие, които ме слушате, да се научите и да научите вашите близки, да свиват ръцете си и да прегръщат с любов и мъдрост. Само така ще се поправят хората, домовете, обществото политически, културно и духовно. Трябва да се откажете от миналото и да започнете онзи разумен живот, за който ви говорих, и който се възвестява сега в света. Който отсега нататък не се съобразява с тоя велик закон, за него няма на земята условия да живее. Хората, които не искат да се съобразяват с него, законите на природата казват, че трябва да си заминат от земята. Ако вие сега не вярвате в това, което говоря, проверете и след 10 години ще кажете, верни ли са моите думи или не. Велик закон се налага сега на цялото човечество — велико съзнание се пробужда в света, нещо, което никога не е ставало. То е кипещът на всички човешки ду-

ши, които искат свобода. И тази свобода се търси не от единици, а от цялото човечество — от всеки дом, от всеки индивид, от всяка култура и религия. Туй е Божествен кипеж, който повдига цялото човечество. И религиозните хора не само не трябва да спъват неговото течение, но ще трябва да му дадат път, защото иначе ще ги прегази. Туй течение носи такива блага, каквито светът досега не е виждал, но и такива страдания за ония, които ще му се противопоставят, каквито те не са виждали. Земята ще се разтърси така, щото хората ще познаят, че в света има нещо друго, което те досега не са усещали. И природата има край на търпение.

Да не мислите, че бъдещето на света ще върви по същия начин, както досега? Кажете сбогом на вашето минало! Някои ще кажат: Аз съм спечелил много пари и оставям 2000 лв., за да ме погребат. Съжалявам, че оставяте пари, за да ви погребат. Ще оставя пари на обществото за благотворителни цели. Съжалявам, че оставяте пари със завещание, без да направите приживе нещо. Каквото ще направите, направете го, докато живеете. Като умрете, онова, което остава, не е ваше, и нямате никакво право да завещавате. Като умрете, хората ще правят с имота и парите, които сте оставили, каквото си искат. Ето, с такива нелепи мисли живеете и умираете, и се питате отгоре, защо са всичките тия нещастия. Завещайте в умовете и сърцата на вашите близки любов и мъдрост — те са ценните. Във вашите сърца и във вашите глави се крият ценни неща. Знаете ли, колко струват те? — Милиарди. Знаете ли, колко милиона години е отишло за тяхното развитие? Знаете ли, колко милиона разумни същества са работили върху ума? Не разбирате, какви богатства се крият в мозъка. Той живее и след като тялото умре и изгние. Тъй го виждам. Аз виждам хора, които живеят и по друг начин. Вие ще попитате: Как може

човек да живее, когато умре? Живеете, да речем, като водолази, и като се срещнете долу с други, познават се като водолази и може да се попитате също: Може ли да се живее при други условия? Но, като излезете на повърхността на водата и снемете вашия костюм водолазки, вече живеете като другите хора. И ние сега живеем като водолази, обаче, като излезем на повърхността, ще заживеем по-другояче. Има хиляди възможности, по които може да се живее. И онзи, който турга прегради на живота, не разбира основните закони на човешката душа и дух. Ако човек само сега се раждаше и умираше, ако пръв път съществуваше, той би бил жалко същество. Човека, когото виждате пред вас, съществува от милиони години. Бог е работил милиони години върху неговата душа и върху неговия дух. Душата — това е Неговата дъщеря, духът — това е Неговият син. Към тях трябва да се отнасяме с дълбока почит и благоговение.

Туй е новото Божествено учение на този свят, което се възвестява, и което ще влее нов живот в съвременното общество.

*

Беседа от Учителя, държана на 19. август, 1919 г.,
Преображение, гр. Търново, по случай срещата
на учениците от Бялото Братство.

Козмичната обич

Като слушате думите козмична обич, на пръв поглед, може да ви се види странно и да се запитате: Как е възможно обичта да бъде козмична? — Може. Аз употребявам тази дума в много широк смисъл. Думата любов употребявам в смисъл на енергия, която излиза от центъра на вселената и отива към периферията, а думата обич употребявам в смисъл на енергия, която излиза от периферията и върви към центъра на Битието. Любовта наричам творчески, съзидателен процес, а обичта — процес, който върви отдолу нагоре, който съгражда. Когато говорим за култура, обществен, политически и духовен живот, подразбирам обичта проявена в своята велика дейност, т. е. представя един съзнателен процес, който става индивидуално във вселената. Ще ви моля, за момент, да оставите своите възгледи, каквито и да са те, и да разсъждавате с мене заедно, без да критикувате. Ако искате да се ползвате, поставете се в положението на фотография, която възприема картините вярно, както са, а после критикувайте. Ако се поставите предварително на критична почва, вие ще възприемете нещата неверно, а от това и критиката ви ще бъде неразумна.

Аз говоря за обичта, защото тя е необходим елемент за всекиго от вас. Всеки, който иска да бъде здрав и щастлив, трябва да разбира вътрешната сила на обичта. Мнозина говорят за любов и обич, но ги смесват. Любовта твори, а обичта съгражда. В много случаи, обаче, любовта и разрушава. Котката

изяжда мишката от любов, защото тя тъй разбира и проявява процеса на любовта. При това, вие знаете, как я изяжда — не съблича кожата ѝ, не изхвърля от нея нечистотиите ѝ, а я поглъща изцяло с тях. И ни се вижда много странно, как тъй котката, която е образец на чистота, която е тъй префинена в това отношение, да не знае, как да яде. Мнозина и от хората имат навика на котката — не знаят, как да се хранят. Когато един човек погълне в ума си една мисъл с всичките ѝ нечистотии — с кожата, червата, стомаха и пр. — това показва, че той не знае, как да се храни. Такъв човек има лакомството и любовта на котката. И ние, когато колим и изяждаме животните, с това изразяваме любовта към тях. Ако животните ни биха запитали, защо ги колим и изяждаме, ние би трябвало да им отговорим, че това вършим от голяма любов към тях — искаме да ги турим вътре в себе си, да не ги гледаме само отвън. Любовта казва: Аз не признавам никакво друго съществуване, освен моето, и всяко друго същество, което се намира извън мене, трябва да влезе в мене. Тъй са разбирали любовта още старите хора, тъй я разбира и новото поколение. Ако ние я разберем другояче, мислим си, че ще се натъкнем на едно противоречие.

В съвременния обществен, политически и духовен живот всички хора страдат от преизобилна любов, от която всекому се е вгръснало. На прост език казано, ето как стои работата: ако една жена има много вълна и я оставя, без да я тъче, вълната започва да мирише. Аз пък казвам: любовта ѝ започнала да мирише. Трябва да намери процеса на обичта, да започне да пере, да влачи, да преде и да тъче вълната. Може, като тази жена, да имате много вълна, като човеци може да сте богати, търговци, философи, учени, проповедници, всичко това е добро, но не предете и тъчете ли със знанията си, ще ви

кажа, че сте проповедници на вълна, търговци на вълна, философи на вълна, учени на вълна и т. н. Вие имате само неизпредена вълна. Вълната трябва да се изпреди, а ще се изпреди, когато дойде онзи велик процес на козмичната обич и се пробуди у нас козмичната сила, или както съвременните философи казват, когато се пробуди у нас висшето съзнание, и разберем, че трябва да работим за общото благо на цялото човечество, на всички живи същества, безразлично дали ги виждаме или не.

Ще кажете, че моята мисъл е малко странна. Странна е, действително, но не всички странни неща са и неверни, както и не всички обикновени, нам познати неща са верни. За да направя мисълта си ясна, ще си послужи с една картина. В миналото, в златния век на човешката култура, в тъй наречената първа раса на боговете, живял един велик мъдрец. Пред него се явил един ученик със следната молба: — Искам да ме научиш на една от великите тайни на Битието, а именно — да бъда в състояние да се превръщам, в каквато форма и да пожелаея, в грамаден размер, да ставам голям колкото слънцето, да изпълвам цялото пространство и по този начин да бъда видим от всички. Мъдрецът казал на ученика си: — Да бъде според желанието ти. Ученикът се много зарадвал и си рекъл: Научих най-после тази велика тайна — да бъда видим от всички, и сега ще бъда най-щастливото същество. Той, обаче, забравил да пита учителя си, как да се смялява, когато пожелае. Станал наистина голям, всички го виждали, но не могъл да бъде в общение с хората, не ги виждал, защото стоял високо над тях, не могъл да говори с тях, затова ходил навсякъде сам и се чувствувал много самотен. Всички го виждали необикновено голям, и много учени, философи, физици, астрономи започнали да го изучават и да търсят причините, по които естеството го е направило такъв. Създали се

хилляди теории и легенди за неговия произход. Великият мъдрец, неговият учител, просто казал: — Причината за тази големина не е нищо друго, освен желанието на ученика да стане голям, за да го виждат всички, и аз изпълних желанието му. При този мъдрец отишъл друг ученик и казал: — Учителю, аз искам да ме научиш на тайната да се смаявам до толкова, че да не ме вижда никой в света. Мъдрецът изпълнил и неговото желание, и ученикът станал много малък — невидим. Но и той като първият, забравил да попита, как би могъл да се върне в първото си положение, затова, след като станал невидим и слязъл до най-големите дълбочини на Битието, като поискал, не могъл да се върне назад. Тези двама ученика съставят двата противоположни полюса в света — единият образува големите светове, а другият малките, т. е. микробите, които се загнездват навсякъде, невидими от никого, и мъчат днес хората. След време при същия мъдрец се явил друг ученик и казал: — Учителю, аз искам да ме научиш на свойствата на виделината и топлината, да бъда едновременно и видим като светлината, и невидим, като топлината; видим като светлината, за да озарявам грамадните светове, и невидим като топлината, за да стоплям и най-малките животинки долу по земята. Учителят му отговорил: — Да бъде според желанието ти.

И така, в съвременния свят има три процеса, които работят едновременно. Според единия процес, едни хора искат да забогатеят, да станат учени, философи, министри, генерали, да образуват държава. Тези хора наричаме велики, защото са научили изкуството да стават големи: те разбират тайната да се увеличават, да привличат всички хора, цялото общество наоколо си; но главното не са научили — изкуството да организират хората, обществата, като съзнателни единици. Магнитът и той привлича же-

лезните стърготини, но не знае как да ги организира. Да организираш, още не значи възпитание, да даваш образование, още не значи да учиш на закона на обичта. Следователно, когато говорим за виделина, подразбираме процес, в който човешкият ум се разширява и придобива вътрешно самосъзнание, а под топлина се разбира процес на сгъстяване, на вътрешно съграждане. Светлината е процес, който иде от центъра към периферията, а топлината — процес, който иде от периферията към центъра. Аз наричам светлината артериална кръв, а топлината — венозна. Затова обичта, когато мине през сърцето на някой човек, понеже представлява венозната кръв, поема и изхвърля всички нечистотии. Ето защо казваме, че обичта лекува. Светлината и топлината, т. е. артериалната и венозната кръв в човешкото тяло постоянно се сменят и чрез тези два процеса се съзижда, съгражда човешкото тяло. Тези две течения, тези два процеса се намират навсякъде: те се срещат в ума, в сърцето и в душата на всеки човек. Следователно, за да изучим живота, трябва да го изучаваме тъй, както природата го е създала, а не както ние го виждаме днес.

Сегашните хора може да спорят, дали има душа или не — то е въпрос на разбиране. Щом човек има съзнание, има и душа; щом има мисли, има и ум; щом има чувства, има и сърце. Може ли да видите предмет, който се топи, без да помислите за топлината? Може ли да видите осветлен предмет, без да помислите за светлината? Нашите заблуждения се дължат на сенки, които са хвърлени върху нас; затова ние трябва да хвърлим повече светлина и топлина върху си, за да направим прогреса видим. За да ви изясня тази велика мисъл, ще си послужи с един окултен разказ. Ако бих ви говорил философски, предметът за вас не щеше да бъде интересен. Аз искам да направя истината достъпна за ва-

шите умове, затова ще си послужи с езика, с който разполагаме. В онова царство на древността, за което ви разказвах по-рано, царят имал две дъщери, едната от които била много красива. Тя отишла един ден при великия учител на мъдростта и му казала: — Учителю, аз искам да направя красота ми такава, че който мене покрай мене, да се омае; да стана така блага, че който ме види, да не иска да се отдели от мене; същевременно искам, щото сестра ми да бъде лишена от тези качества, никой да не я обича, и да стои постоянно вкъщи, за да не ми пречи. Мъдрецът и отговорил: — Да бъде според желанието ти. Качила се тази царска дъщеря на кон, погледнала наоколо си гордо и казала: — Аз съм царската дъщеря! Започнали да се струпват наоколо ѝ хора, коне, волове, мухи, всичко, каквото срещнала по пътя си. Като се натрупали много коне, започнали да се ритат и да се препират помежду си, кой да бъде по-близо до нея, а с това се вдигнал много голям прах. Воловете започнали да се бодат с роговете си и да се борят, кой от тях да е по-близо до нея. Пчелите започнали да се жият, осите също. Дигнал се страшен шум и бой, и животните, едно по едно, започнали да падат мъртви на земята. Царската дъщеря, като гледала всичко това, разбрала, колко криво схващала живота във вселената, хванала се за косите, отишла при сестра си и ѝ рекла: — Сестро, помогни ми, понеже извърших голямо престъпление.

Питам ви: Ако между вас се яви такава една царска дъщеря и предизвика толкова ритания и борби между вас, и ако всички хора се хванат за косите и започнат да се бият, тази царска дъщеря дала ли ви е смисъла на живота? — Не. Ако вие сте раздвоени и не можете да намерите смисъл в живота, ще търсите причината в това, че сте онеправдали душата си. Красивата царска дъщеря, това е нашето тяло, за което ние всичко в живота си жертвуваме.

Философи, писатели, политици, проповедници, всички живеят само за тялото си, защото най-важното нещо за нас в живота е да угодим на тялото си — какво ще ядем или прием, как ще бъде сготвено яденето и от какво, дали от месо или растителна храна, печено ли ще бъде или варено и т. н., в името на което се събираме на банкет и казваме: Това е философията на живота! Отговарям: Това е философията на стомаха. Казвате: Да уредим обществения живот. Да, да уредим обществения стомах — това вие мислите. Разстрои ли се стомахът ви, разстройва се общественият и политическият живот. Питайте някой лекар, като се разстрои стомахът на някого, има ли възможност да философствува и политиканствува. Видях преди години в трамвая, връщайки се от с. Княжево, един banker и чувам го да се оплаква на своя приятел, че от известно време не му давали да яде нищо, освен ди пие по малко мляко. Другарят му го пита: — Ами защо така, нали ти си господар на себе си? — Да, но разстроен ми е стомахът. — Е, като е така, ще носиш последствията. Като чува, че стомахът го боли, отстъпва пред всякаква друга философия: Стомахът е, който дава направление на мнозина в чувства и действия.

Козмичната обич е един велик закон, който разпределя действията на всички сили в нашето съзнание тъй хармонично, че на всяко нещо, което създава, му дава и съответна храна, която му е необходима: на ума съответни мисли, на сърцето съответни желания, на волята съответни действия. Но обичта може само майката да я преподава: когато майката съгражда организма на детето си, тя му дава обич, чрез своята обич на самопожертвуване. И само онзи, който се самопожертвува, живее, защото усеща една радост, която го съживява. Много някогашни богати българи не живеят вече, а Ботев, Раковски и др., които са се самопожертвували, са преживели, защото

те са научили закона на обичта. Но ще ми възразят някои: Да, но Ботев не е бил вярващ. Не е важно, че той не е вярвал като нас; важното е, разбирал и прилагал ли е закона на самопожертвуването за своите ближни. То е важното и необходимото за нашето досъграждане. Когато ми кажат за някого, че не вярва, че има ексцентрични възгледи, аз запитвам: Тези възгледи подигат ли го, подигат ли обществото? Ако да, тогава е безразлично, макар да минава в очите на хората за невярващ. Ако аз нося запалена свещ, а друг носи незапалена, питам ви: Кой от двама ни е правоверен? — Правоверни са ония, които носят запалени свещи. Когато видите, че някой носи незапалена свещ, кажете му да си запали свещта; тогава той ще стане правоверен. Казвам и на свещеници, проповедници, граждани, социалисти, комунисти, на всички да запалят свещите си, за да станат правоверни. Запалете свещите си всички, от най-големия до най-малкия, да не остане някой с незапалена свещ, защото светът се нуждае от светлина! Като блесне светлината, ще дойде и топлината в сърцето, а с това всичката омраза, която сега съществува, и стремлението да станем малки и големи, ще изчезне. В козмичното съзнание ние разрешаваме въпроса не от гледището на един народ, а от гледището на онзи велик закон, който ни дава потик и осмисля нашия живот. Всеки баща и всеки учител, който обучава деца, трябва да прилага сполучливо новите методи на възпитание и образование, за да може да помогне на питомците си. Бащите и майките, които пращат своите деца на училище, пращат ги не само да събират знания, но и да могат да приложат тези знания практически. Учителите трябва да учат децата най-напред, как да се хранят, какво да ядат, какви са свойствата и качествата на храната, кои храни са най-полезни в здравословно отношение; след това трябва да ги научат, как да ди-

шат, за да възприемат чистия въздух. Под „въздух“ аз разбирам всички мисли, каквито и да са те, стига да дават стимул и благороден потик на човешката душа. Не мислете, че искам да ви направя правоверни. Свободни сте да мислите и действувате, както щете. Аз искам само да ви дам нови методи в живота, за да не се намерите някога в противоречие. Положението, в което се намира съвременното общество, аз уподобявам на положението на гъсеница, която се храни с листа. Но настанал е периодът, когато тази гъсеница трябва да се превърне в пеперуда. Как ще се храни тогава? — Вече няма да се храни с листа, а ще се учи на изкуството да си направи крилца, за да хвъркне и вади сокове из цветовете. Съвременното общество, по закона на еволюцията, минава от едно състояние в друго. Не мислете, че вие ще живеете така по старому. Не, Господ ви е лишил вече от листата — така е писано в Божественния закон. Бог не позволява вече да се храните с листа, когато е настанал за вас периодът на пеперудите, да хвърчите и събирате сокове — когато вече трябва да употребите своя хобот. С други думи казано, хората трябва да се научат да обичат. Това учение носи новата култура, която ще създаде и новата раса, за която съвременното човечество даже няма представа. Хората, които ще дойдат, ще бъдат велики във всяко отношение: по добродетели, по справедливост, по любов, по мъдрост, по истина. Вие ще отворите къщите си за тях, ще стоите без страх пред тях, няма да има нужда да ви пазят стражари и войски; те няма да ви натрапят насилствено своите убеждения, та няма да има и сегашните противоречия. Нова култура ще бъде тогава. Едни от вас ще се удостоят да влезат в тази култура, а други ще останат в положението на гъсеници, ако ходят още с този ум. С това не ви укорявам, но ви казвам да знаете, че туй е един велик закон, който природата прилага

безпощадно, защото тя в своите действия е напълно справедлива. Когато постави човека в известна фаза на развитие, тя иска резултати, и няма тя да го чака, а той трябва нея да чака.

Като ви говоря така, не мислете, че е от желание да ви направя адепти на това учение, но ви казвам, че за вас иде голяма катастрофа; че, ако вие се залъгвате и останете още десет години в положението на гъсеници, за вас няма да останат листа. Съветвам ви 10 дни по-рано да се превърнете на пеперуди и да започнете да се храните вече по другия начин. Ако оставите една болест да напредне много и кръвта по цялото ви тяло се отрови, какво ще рече лекарят? Късно е вече, трябваше да ме повикате по-рано. Много политици сега забавляват българския народ с това, което не му трябва в дадения момент. Разберете, че всеки народ има предопределена мисия, която, ако не извърши, както трябва, той е загубен — нищо не може да го спаси. Всеки индивид също има своя определена мисия. Ще ми възразите: Ние да си вземем Македония, Тракия, Добруджа, нищо не ни трябва друго. Не, хора, хора са необходими, за да управляват, както трябва тази страна! Като ви говоря това, не казвам, че всички трябва да се втурнете към дадена партия. Аз гледам на живота много отшироко. За мене човешкият и общественият живот представят едно голямо дърво, а дървото само един лист, един цвят ли има? Не, хиляди клончета, големи и малки, хиляди листа, големи и малки, хиляди цветове, големи и малки, а също и хиляди плодове. Ако бих имал време, щях да ви говоря подробно, на какво прилича всяка една партия. Всяка една партия, със своите възгледи и желания, съответствува на едно клонче, лист и плод от едно голямо дърво. Колко може да живее един лист от това дърво без клонче? Дойде есен, увехне, или дойде вятър, отнася го. Падналите листа, на-

истина, пак живеят, но вече живеят по силата на вятъра — подухне ги, мръднат.

Питам ви сега, как искате да живеете, горе на дървото или долу на земята? Казват за някого: Този човек живее! Живее той, но долу на земята и по волята на вятъра. Човек, който има живот в себе си, е всякога жизнерадостен. Когато някой каже, че не е разположен, то значи, че е паднал от дървото долу. Той е паднал, за да се обнови, да се изсмучат соковете му от корените на дървото и отново да се прероди като нов, млад лист. Това е прераждането, от което мнозина се смущават и оспорват. Христос е казал: „Ако не се родите изново, няма да видите Царството Божие“. Това значи: Ако не се преродите, няма да влезете в новата култура, няма да станете членове на тази велика раса, която носи условия за развитие и живот на всички. В тази култура е Царството Божие. В това Царство няма да има умрели, опиявания, гробове, паметници, а всички хора ще са радостни. Всички Паисиевци, Ботевци и други велики хора ще се явят в тази култура, ще донесат нови възгледи — ще бъдат носители на ново учение. Казват: Ботева го, наистина, няма, но духът му е тук. Где е духът му? Какво трябва да се разбира под дух?

Известен е основният закон на Лавуазие, че нищо в природата не се губи, затова всяко нещо, което се е проявило, живее. Някои неща може да се проявят за едного, а за другиго да не се проявят, но значи ли, че ако аз не видя нещо, то не съществува? Ред богослови, философи разглеждат този въпрос: съществува ли Бог или не — един отвлечен въпрос. За мене има Господ — Той е обичта, която аз виждам навсякъде, и която много добре разбирам. Не само аз, но всеки, който служи на Господа, ежедневно Го вижда и се разговаря с Него. Този Господ живе у вас. Няма човек, у когото да не живе Го-

спод. Вие за мене не бива да казвате нищо лошо, нито аз за вас, защото у мене и у вас живее Господ, против Когото не може да се говори лошо. Ако у вас нямаше тази обич, аз не бих дошъл да ви говоря. Туй, дето сте дошли да ме слушате, показва, че Господ е дошъл с вас.

Това, което ви говоря, не е нещо ново, вие го имате в себе си от векове. Някои казват: г-н Дънов проповядва ново учение. То е ново само за времето, през което се проявява. Пътувам например, с трен от София до Търново, и предметите летят бързо пред моите очи. Едни от тях стават минали, други — настоящи, а трети — бъдещи. Нима тези предмети не съществуват едновременно? Ето защо, миналото, бъдещето и настоящето съществуват едновременно и представят една реалност в света. Онези, които са се поминали, тези, които сега живеят, и онези, които ще дойдат в бъдеще, също са една реалност. Ще оставя този въпрос, него вие има 350,000 години да го разрешавате, и вярвам, че ще го разрешите. След толкова години аз пак ще дойда и ще видя, как сте го разрешили. Сега няма да го разрешаваме, защото изглежда, че не е съвременен и че иска много хиляди години за разрешение.

Съвременни въпроси са тези, че сега хората са лишени от хляб, дърва, сол, захар, хигиенични жилища и т. н. За да се задоволи обществото и да се вразумят други, някои мъдруват, че трябва да се обесят виновниците, да се бият жените, които създават раздори и други пакости, да отворим войни на неприятелите, за да им отмъстим. Нима досега жените не са бити, нима досега не е имало кланета, бесилки, войни? — Да сменим съдиите. — Нима новите съдии ще са по-добри? Има нещо друго, което куца. Ако аз се напия и виждам нещата по-особено, то е защото моя личен свят е такъв, пиянски, а не защото всичко в света върви по моите стъпки. Ние

приличаме на оня българин Иван, който отишъл на гости на едно място и му предложили да пие. Пил той, колкото могъл, но по едно време почнали да го карат, да пие и за хатъра на майката, на големия син, на голямата дъщеря, и Иван пил за хатъра на всички и се напил дотолкова, че едва отишъл до чешмата да напои коня си. Когато конят пил вода и престанал, Иван настоял: — Пий за мой хатър. Ала конят се отдръпнал и застанал настрана. Тогава Иван му казал: — Ти по-добре разбираш от мене живота, — за ничий хатър не пишеш повече. Като Ивана постъпваме и ние: съберем се някъде, че хайде за хатъра на някоя партия, за хатъра на някое женско движение, за хатъра на жената и т. н. правим отстъпки след отстъпки, докато заприличаме на пияния Иван, и след това казваме, че нищо не сме разбрали.

Съвременният човек трябва да разбира задачите си към обществото, да му служи както трябва. Като попитат някого: Ти българин ли си? Отговаря: — Да, защото говоря един и същ език както всички българи и изповядвам една и съща вяра с тях. Не се познава по това българинът. Според мене, той трябва да бъде честен и справедлив, умен и добър. Има ли тези четири качества, той е българин, няма ли ги, не е българин. Някой казва: Той е свещеник. Питам аз: Честен ли е, справедлив ли е, умен ли е, добър ли е; ако има тези качества, свещеник е. Може някой да е адвокат, майка, баща, учител или какъв и да е, трябва да отговаря на тези четири качества, защото те са една безусловна необходимост в общественения живот. Бих желал всички българи да са такива, и ако са такива, ще ги поздравя. Всички да са облечени отвън и отвътре светло — телом и духом чисти, както природата краси цветята с пъстрота и чистота.

Казах: Ние трябва да бъдем честни и справедливи, умни и добри, в пълния смисъл на тези думи,

именно, по душа, ум, дух и сила. Трябва да имаме и силно влечение да си помагаме. Козмичната обич вие може всякога да имате в себе си. Нещастни сте, детето ви умряло или изгубили сте имане. Защо сте нещастни? — Защото козмичната обич у вас не работи. Някой полудял, друг се обезсърчил. Защо? — Защото са изгубили козмичната обич. Когато дойде тази обич у нас, ние ще станем мощни, да вършим всичко. Човек, у когото действа тя, не се обезсърчава, а казва, че всички несполуки, всички нещастия са сенки в живота. Не се плашете от тези сенки. Нещастията в живота аз уподобявам на следното: Представете си едно голямо дърво с хиляди листа, които си живеят мирно и тихо; дойде буря и те започват да се бутат и да се карат. — Защо си толкова груб, че се буташ? Премине бурята, те заживяват отново тихо и мирно. Тук причината за тяхното скарване е външна. Ако това дърво разбираше великия закон на козмичната обич, да избягва скарването, то щеше постепенно да се превърне на животно, и животното, ако разбираше козмичната обич, щеше да се превърне на човек, човекът — на ангел. А когато човек се облече в тази по-висша форма, той ще може да владее природните сили и да се справя лесно с всички нещастия. Вие трябва да се научите на този закон от вашите малки деца. Какво правят те, когато искат от майка си нещо? Прегръщат майка си, започват да я милват, да я целуват и да казват нежно: Мамо! А това пригръщане какво означава? С лявата си ръка детето внася своята обич, а с дясната — своя ум. По този начин то внася в майка си своята сила, и тя е готова да направи за него всичко. Затова децата са обични. А възрастните казват: Дали да целуна, няма ли да се заразя? Децата не философствуват. Ако трябва да целунат някого, целуват и нищо повече. Ако моята целувка ще бъде в състояние да

излекува някого, ще го целуна; не може ли да стори това, няма да го целуна. Всяка целувка трябва да носи със себе си известно благо.

Когато някой отива да посети някого, не бива да отива с празни ръце, а трябва да му занесе дар. Когато ще посетите някоя бедна жена, не пълнете кесията си с банкноти, а напълнете торбата си с хляб и плодове. Така трябва да правят и благотворителните дружества. А сега някои взимат оттук-оттам пари и с тях правят добрини. Не, приятелю, с чужда пита помен не става, с чуждо в новата култура не се живее. Благотворителни дружества ходят да разнасят пари на бедните, а после искат и на тях да се плати за труда. Не, не трябва да се плаща нищо. Когато служи, ще трябва да служи с обич. Когато дойдете дома, ще ви приема добре, ще ви нахраня, ще ви омия ръцете и краката, ще ви дам всички средства, ще ви окажа всички услуги, като на приятел. Това изисква новата култура. А сега, като дойде някой от път, отива за един ден на гости някъде, но после трябва да си вземе стая в хотел. „Хан ери, баба ери“ — казват турците. Хотелджиите са добри хорица, те стоят по-високо от обикновените хора. Започват много добре, само че, като си излезеш, веднага те улавят и ти казват: Трябва да платиш. Знаете ли в какво положение се намираме ние, съвременните хора? Ще ви представя това пак с пример. Един дервиш отишъл на баня, изкъпал се добре и, излизайки от банята, поглежда, че няма пет пари в джоба си, да плати. Тогава той се обърнал към баняджията и му казал: — Благодаря, — и си заминал. — Чакай, ами пари? — го пита баняджията. — Нямам. — Тогава защо си дошъл? Дервишът се видял в чудо, отправил се с мисълта си към Бога и казал: — Боже! Или ми дай пари, или събори тази баня. В този момент се чува голям шум, банята не се съборила и баняджията притърчал да види, ка-

кво става. И дервишът си заминал спокойно. Като вървял по-нататък, той видял един ходжа, че се моли и му казал: — Аз зная, за какво се молиш — за пари. Съвременното човечество страда все от желание за много пари. И България сега напечатала толкова много пари, банкноти, но где е ефективът? Трябва ефектив. Това, обаче, което природата дава, е ефектив. Има ли жито, плодове, картофи, има култура; без тях няма култура.

Културата се обуславя от козмичната обич, която ни се изпраща отгоре. Не мислете, че Слънцето и другите планети не взимат участие в нашия живот. Слънцето най-много се интересува за нас и всяка година изпраща милиарди кредит на България. Ако отидете на Слънцето, ще видите, че тамошните жители имат много милиарди енергия за културата на България, за обич, за религиозни вярвания и за повдигане в пътя на истината. А сега, насочим телескопа и казваме: Слънцето е огън. Аз оспорвам това, защото огънят е слаба енергия. На слънцето има енергия, но не е огън. То е нещо по-силно, което няма думи да се изрази. Слънцето не е горящо тяло, а тяло на грамадна енергия. Няма да се спирам на вътрешната страна на тази енергия, да обяснявам, как се е развила тя и т. н. Па и дали ще повярвате, ако ви кажа нещо за Слънцето, което е на толкова голямо разстояние от нас? Вие не вярвате в мене, доколко съм искрен. Питате се, дали нямам задни цели, а ще повярвате за Слънцето! Че Слънцето е добре разположено към нас, това се вижда от енергията, която изпраща на земята, от добрините, които повседневно ни приготвя, защото без тази енергия животът е немислим. Слънчевата енергия е жива, съзнателна. Ако започнем да мислим така за нея, ние ще можем да всмукнем в себе си тази енергия, и тя ще произведе в нас един съзнателен и правилен процес на растене.

И тъй, козмичната обич казва: Работи за своето сърце и всаждай в него добри желания, защото всяко добро желание дава хубав плод. Всаждай в ума си добри мисли, защото всяка добра мисъл е едно плодно дърво. Всаждай добри действия със своята воля, защото всяко добро действие е плодно дърво. Козмичната обич казва още: Не се съмнявай в себе си, защото всяко съмнение е проказа. Козмичната обич довършва: Бъди смел и решителен в живота и в борбите, които ти се явяват и не считай борбата като нещастие, а като процес на труд, да разбереш вътрешния смисъл на живота, да намериш ония закони, по които тялото е съградено, законите, на които се подчиняват стомахът, дробовете, мозъкът и т. н., за да може да ги организираш правилно. За да се прояви обичта в нас, трябва да имаме подходящи за това условия. Тези условия ние ги имаме в живота, те ни са дадени. Ако не ги използваме, ние не ще можем да се избавим от лоши последици. Страданията показват, че ние сме изгубили енергията на своя живот. Ще страдаме дотогава, докогато се възстанови изгубеното равновесие. Ще ви приведа един пример, който показва, че нашата вяра или безверието произвеждат два противоположни резултата. В Рим живял велик художник. В ума му се зародила мисъл да нарисува идеалния образ на Христа. Тръгнал да се разхожда из града, да намери субект, който да изрази тази идея. Намерил един младеж 22—23 годишен и започнал да го рисува. Образът излязъл доста сполучлив. След 3—4 години у художника се породила мисълта да нарисува и Юда Искариотски. Тръгнал пак из града, да търси подходящ образ; намерил най-после такъв и му предложил да го рисува за Юда. Младежът учуден се обърнал към художника и му казал: — Господине, има нещо много чудно в тази работа. Вие преди четири години ме викахте да рисувате по мене Христа, а сега искате

да ви служи като модел за Юда. Този младеж през последните 3—4 години живял толкова порочен живот, че изопачил своя образ дотолкова, че художникът не могъл да го познае. Да, човек спрямо себе си и спрямо народа си може да бъде едновременно и Христос, и Юда. Ние създаваме характера си и ние трябва да бъдем господари на себе си и да не очакваме спасение отвън. Спасението ни стои вътре в самите нас, и то не е нищо друго, освен преодоляване на всички лошавини, които ни обезсърчават и пречат на нашето повдигане.

Майките са, които вербуват членовете за разните съсловия и среди. Казах вече: Докато майката е още бременна, докато детето е още в утробата ѝ, тя може да създаде онова, което иска; от нея зависи да създаде добри или лоши членове на обществото. Ако майката е заченала и не гради с козмичната обич, тя не може да създаде онова що желае. Ако тя в периода на бременността посещава балове, концерти и прекарва времето си в леки удоволствия, тя ще бъде причина за създаване на типове като Юда и после сама ще се чуди, кой е причина за извращение на детето ѝ. Майката е причина. Тя не е създала условия за съграждане на нещо добро. Ако децата са способни и благородни, то е, защото майката е разбирала добре козмичния закон и е дала с време възможност на детето си да го използва. Характерът и силата се предават от бащата, а умът — от майката; честността се предава от бащата, а справедливостта — от майката. Само бащата може да направи сина или дъщеря си честни; само майката може да направи сина или дъщеря си справедливи. Някога се срещат деца честни и умни, но не справедливи и добри. В такива случаи казвам, че един от двамата родители е сгрешил. Ако всички четири качества се срещат в някое дете, това показва, че майката и бащата са работили съ-

образно козмичната обич и са вложили тези качества в детето си.

Козмичната обич е една отлична работница, и каквото ѝ се даде, такава изкарва, такава вълна изприда, и казва: — Това ми дадохте, това направих. За пояснение на мисълта си, ще направя едно сравнение със следния разказ. При един богат търговец слугувал млад човек, на име Стоян. Слугата работил честно, но едно — всичко, което изкарвал, 60 лв. месечно, раздавал на бедните. Господарят му, като виждал какво върши слугата, постоянно му правел бележки да скъта и за себе си нещо, защото ще дойдат старини, и не ще има, кой да се погрижи за него. Стоян премълчавал на тези бележки или казвал: „Добър е Господ“. Един ден, господарят заспал дълбоко и видял много жив сън: Разхожда се из красива местност и всред разкошна природа забелязал чудесна вила. Запитал някои от присъстващите там: — Чия е тая вила? — На твоя слуга — му отговорили. — Ами той е беден, от где взе толкова пари, да си купи такава хубава вила? — Той е беден, наистина, но каквото изкара на земята, всичко изпраща тук и с него е съградил тази хубава вила. Като се разхождал по-нататък господарят и минал към по-сухи, пустинни места, видял една малка, бедна колибка и пак запитал: — Чия е тази колибка? — Тази е твоята, защото нищо не си помогнал на нуждаещите се — му отговорили. Този разказ е верен в това отношение, че колкото и каквото майката даде в този свят на децата си, толкова и ще вземе и ще си съгради в разумния свят или хубава вила, или малка колибка. Ако тя е щедра в своята обич към детето си, ще има палат. Под палат аз разбирам човешкия характер. Ако внесем в съвременния живот този нов закон, много нещастия ще изчезнат.

Ще завърша беседата си с още един пример, за да изтъкна от какво имаме нужда. В турско време, при един майстор грънчар се учил млад българин. Учил той грънчарство много години и като помислил, че ще може самостоятелно да работи, казал на господаря си, че иска да се отдели от него. Господарят му се съгласил, и той се отделил. Българинът започнал работа, правил грънци, сушил ги на слънце и ги поставял най-после в пещ, но щом ги изваждал из пещта, те се пукали. Работил така известно време и се отчаял, защото всичките му грънци се пукали. Отишъл пак при майстора си и му се оплакал: — Не знам каква е моята работа, грънците ми се пукат, щом ги извадя из пещта. Майсторът му рекъл: — Ще ти кажа изкуството, но ще работиш при мене още три години. Младият човек се съгласил, но следял какво прави господарят му и видял, че, като вадел гърнето из пещта, духвал във всяко гърне: „Ху!“ Слугата тогава си рекъл: — Е, за едно „ху“ аз трябваше да работя още цели три години! Всички сте турени в пещта и, ако ви извади от нея майстор, никаква повреда с вас няма да стане, но ако ви извади новак, вашето гърне ще се пукне. Гърнето, това сте вие. Пещта представляват мъчнотиите в света. Майсторът, това е вашият дух. Стоян или Иван, това е вашата душа, която се учи да гради.

Следователно, ако не научите вашата душа да духа, да свива юмрука си, нищо няма да излезе. Да свивате юмрука си, това значи, да дадете възможност на вашата воля да действа по всички правила на закона. Всеки от вас да застане пред пещта и да каже на майстора: Моля ти се, духни. — Духането е обич. Ако се внесе козмичната обич във вас, вашият дух ще преобрази тялото ви. Тогава ще бъдете достойни членове на новата култура, на новата раса.

Бих желал всички да ви поздравя с тази нова култура като нейни членове, да ѝ служите с радост — да бъдете носители и работници на космичната обич. Само така един народ ще може добре да завърши своята мисия; само така България ще може да се повдигне като народ и държава. Бъдете уверени, че ако възприемете космичната обич, всичко ще се разреши във ваша полза. С България няма да стане нищо лошо, промените ще станат без катастрофи и катаклизми. Новото ще дойде, ще има преливане на енергия от нечистото гърне в друго чисто, и ние, като хора на новата култура, ще живеем без омраза, без злоба. Обичта и любовта нека бъдат двете пътеводни звезди, които да направляват нашия живот на земята.

*

Беседа от Учителя, държана на 24 август 1919 г.
неделя, в гр. В. Търново по случай срещата
на учениците от Бялото Братство.